KAPITEL 3

CIGARET-PRODUKTIONEN

Per var søn af den store gård i Sjøstrup. Han havde altid cigaretter — Eifel, de fine, dem der kunne deles i tre dele. Det var ren luksus i vores verden. Måske var det derfor, jeg begyndte at samle cigaret skodder på vej til skole. De lå i grøftekanten som små, halvt forbudte skatte, og jeg vidste præcis, hvad de kunne bruges til.

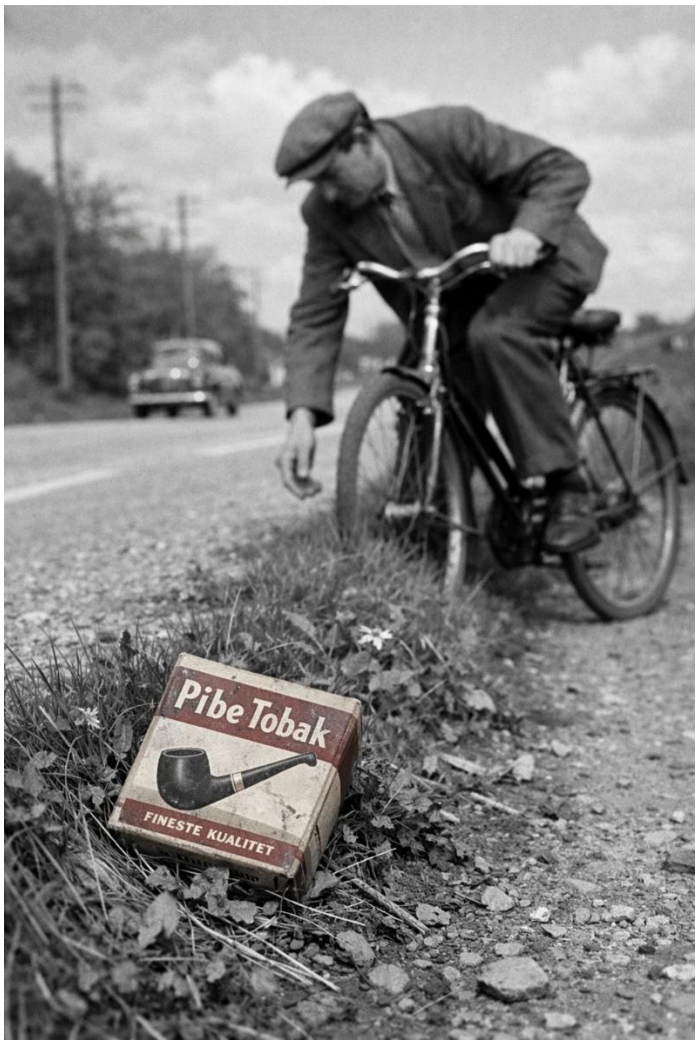
På bliktaget over hønsehuset stod de gamle kirsebærtræer. De dryssede blade ned i rå mængder, og når solen bagte, tørrede de perfekt på det varme metal. Jeg samlede dem i bunker, knuste dem mellem hænderne og blandede dem med tobak resterne fra skoddene. Det blev min egen særlige blanding — en drengealderens Himmerlands-Virginia, skabt af det, der nu engang fandtes.

Men papir… det var problemet.

Indtil storebror Arne kom hjem fra Tyskland, hvor han havde været udstationeret som soldat. Han havde en vidundermaskine med hjem.
En rigtig cigaretrullemaskine. Og cigaretpapir. Det var som at få adgang til en fabrik, som om verden pludselig havde åbnet en dør, jeg ikke vidste fandtes.

Fra den dag kunne jeg producere rigtige cigaretter noget, man kunne sælge. De indviede kunne få en halv cigaret for én øre. Nok til at købe en pinocchiokugle. Det var ren økonomi, ren forretning, ren barndommens kapitalisme, før jeg overhovedet vidste, hvad ordet betød.

SNYDEPAKKERNE

Og så var der legen. Snydepakkerne.

Vi lavede små tobakspakker med min særlige blanding af kirsebærblade og skodder. De blev lagt i vejkanten, lige dér hvor ingen kunne lade være med at samle dem op. En pakke tobak var jo penge værd.

Men pakken var bundet til en fiskesnøre, og vi lå skjult i grøften. Når en forbipasserende bøjede sig ned for at tage pakken — *svup!* — trak vi den ind i busken og løb grinende væk, mens offeret stod tilbage og gloede efter den forsvundne skat.

Det var drengestreger, ja. Men også en slags magi: at kunne narre de voksne, bare for et øjeblik, og føle sig som verdens klogeste.

SAMTALEMØDET

Per Bak, Poul-Erik og jeg havde lagt en snydepakke,
Vi lå på lur i grøftekanten, klar til at trække pakken ind i busken med fiskesnøren, desværre havde vi glemt fiskesnøren.

Skæbnen ville, at det ikke blev en fremmed.

Det blev mine forældre.

De kom cyklende forbi, på vej til samtalemøde hos Kresten Bak, sammen med de andre kristne.

Far bremsede cyklen, satte foden i gruset og samlede pakken op med et blik, der sagde mere end ord. Han sagde ingenting — og det var næsten værre.

Jeg skulle med hjem til Chresten Bak. Vi børn blev henvist til køkkenet, hvor vi sad og ventede på, at de voksne fik talt færdigt om tro, synd og næstekærlighed.

Men vi ventede mest på én ting: **at far ville tænde piben**.

Og det gjorde han.

Han pakkede sin pibe med den indkasserede tobak, trykkede den til med tommelfingeren og tændte.

Et øjeblik var alt, som det plejede.

Så kom røgen.

Den var forkert. Den var skarp, sødlig, næsten frugtagtig — en blanding af kirsebærblade, skodder og drengeopfindsomhed.

Far tog et par hiv, rynkede panden og lagde piben fra sig. Rygningen var afsluttet.

Vi børn sad som tre små kedler, der var ved at koge over af indestængt latter. Far sagde stadig ingenting. Han vidste det sikkert godt. Men han nævnte det aldrig.

Og det gjorde det hele endnu sjovere.

Frits Skov